

Dockminne

Jag är fyra-fem år, min högsta önskan är att få en stor docka med blundögon och rosa klänning med rosa hatt. Jag har sett dockan i affären, tjatat på mamma och pappa att jag VILL, jag VILL ha just den dockan. Den är nästan lika stor som jag själv.. jag märker att mor veknar, kanske, kanske att jag kommer att få den.. så lycklig jag känner mig, äntligen, äntligen kommer jag bli med STOR docka.. som är så fin, så fin, som jag aldrig själv kan bli.

Plötsligt står vi i affären, hela familjen, mamma ber expediten att ta ner dockan från hyllan, jag känner mig blyg och försagd.. tänk om den är för dyr.. eller något annat som inte kommer att falla mamma i smaken.. Dockan hamnar på hyllan igen, jag blir ledsen i hjärtat, men visar inget, mamma har rätt, hon har alltid rätt. Jag kan inte förvänta mig att få något, har jag varit tillräckligt snäll egentligen? Fick jag inte en örfil både igår och idag.. hade jag redan glömt det..

Dagarna går.. någon vecka likaså.. så plötsligt har pappa med sig ett jättepaket hem. Paketet är till mig... jag öppnar och är så lycklig, för där ligger MIN docka.. äntligen är vi tillsammans, hon och jag, för alltid.

Men.. dockan är fin, alldeles för fin, för att en liten flicka som jag skall få leka med den.. nej, nej... dockan får allt sitta i vardagsrummet i fina fåtöljen och vara fin..

så kan jag se på den via fönstret på vardagsdörren, som är stängd, STÄNGD. Vardagsrummet är förbjuden mark för lek och stoj.. där skall vara fint...

Hur kunde jag tro att jag var värd denna docka.. hur kunde jag tro det...

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren Shifra med Poeter.se id #31750 innehar upphovsrätten